

Ötödik üzenet

Az élet fája

Igeolvasmány: 1Móz 2,7-9; Jel 2,4-5. 7; 22,2. 14; 2Kor 4,5; 5,14-15

I. Krisztus mint élet a valósága az élet fájának, amely a világegyetem középpontja; az élet Isten teremtésének a célja (1Móz 1,26-28. 31; 2,7-9) és Isten teljes megmentésének a célja (Jn 19,34; Róm 5,10; Jel 22,1-2. 14. 19):

- A. A Bibliában az élet fája mindig Krisztust jelképezi mint Isten összes gazdagságának megtestesítőjét az eledelünknek; az, hogy Isten az élet fája elé helyezte az embert, azt mutatja, hogy Isten azt akarta, hogy az ember befogadja Őt az ember életéként azáltal, hogy az ember organikusan eszi Őt, és metabolikusan asszimilálja Őt, és így Isten az ember lényének magának az alkotóelemévé válhasson – Kol 2,9; 1Móz 2,9; Jn 1,4; 10,10; 14,6; 15,1; 6,35. 57. 63; 1Kor 15,45b.
- B. A Jelenések 2,7-ben az élet fája a megfeszített (amire a fa mint fadarab utal – 1Pt 2,24) és feltámadt (amire Isten élete utal – Jn 11,25) Krisztust jelképezi, aki ma a gyülekezetben van, amelynek a kiteljesedése az Új Jeruzsálem, amelyben a megfeszített és feltámadt Krisztus lesz az élet fája Isten egész megváltott népe táplálásához az örökkévalóságig (Jel 22,2. 14).

II. Meg kell látnunk az akadályokat, amelyekkel Isten élete szembekerül az emberben:

- A. Az az első probléma, amellyel Isten élete szembekerül bennünk, hogy nem ismerjük fel az emberi elgondolásaink sötéttségét:
 - 1. Meg kell látnunk, hogy az egyedüli dolog, ami számít a keresztyén életben: hogy hogyan törődünk az élő Krisztussal magunkban – Gal 1,16; 2,20; 4,19; Fil 1,19-21; Ef 4,13; 2Kor 3,18.
 - 2. Keresztyénnek lenni azt jelenti, hogy Krisztuson kívül semmi mást nem teszünk meg a célkitűzésünknek; sok embernek van nehézsége a szellemi életében azután, hogy megmentést nyert, mivel nem ismeri az élet ösvényét, és nem veszi Krisztust az életéként.
- B. A második probléma, amellyel az élet szembekerül bennünk, képmutatás – Mt 6,2. 5; 7,5; 23,13-29:
 - 1. Egy ember szellemiségét nem külső megjelenés határozza meg, hanem az, hogy hogyan törődik a benne lakozó Krisztussal.
 - 2. A természeti jóságunk hamis szellemiség, és igazából nagy akadályt jelent az élet számára; az élet kifejeződése maga után vonja a természeti hajlamunk és preferenciánk elutasítását, és azt, hogy egyszerűen megengedjük Krisztusnak, hogy tevékenykedjen bennünk, és megtörjön minket.
 - 3. Ha dolgokat mindig a hajlamunk és a természeti lényünk szerint teszünk, akkor a végeredmény mindig képmutatás lesz.
- C. A harmadik probléma, amellyel az élet szembekerül bennünk, lázadás:
 - 1. Krisztus tevékenykedik és halad bennünk, hogy bizonyossá váljunk az Ő, ránk vonatkozó akarata és követelményei felől, valamint az Ő vezetése és a velünk való foglalkozása felől.
 - 2. Ha azonban nem engedelmessékedünk a bensőnkben lévő érzésnek, hanem szembe- megyünk vele, nem fogadva el az Ő vezetését vagy nem fizetve meg az árat, akkor ez a vonakodás és ellenállás lázadást jelent.
 - 3. Az általunk leggyakrabban és legsúlyosabban elkövetett bűn nem külső és nem látható; hanem ez a Krisztus bennünk lévő érzetének való engedetlenség bűne; Krisztus bennünk él, és Ő állandóan ad nekünk egy belső életérzetet – Róm 8,6; 1Jn 2,27.

- D. A negyedik probléma, amellyel az élet szembekerül bennünk, a természeti képességünk:
1. Sok férfi- és nőtestvér igazán szereti az Urat, buzog az Úrért, és nagyon istenes; a legnagyobb problémájukat mindazonáltal az adottságaik és képességeik ereje és nagysága jelenti; következőképpen Krisztusnak nincs talaja és útja bennük.
 2. Lehet, hogy képesek és tehetségesek vagyunk, de nem tekintünk ezekre a dolgokra bűnként vagy mocskosságként; ahelyett, hogy megvetnénk a természeti adottságainkat, kincsként becsüljük őket; ha ezek töretlenek maradnak bennünk, problémává fognak válni Krisztus élete számára.
- E. Egy megoldás van mindezekre a problémákra bennünk – át kell mennünk a kereszten, és hagynunk kell, hogy a kereszttel megtörjön minket; ha azt akarjuk, hogy Krisztus élete akadálytalan legyen bennünk, akkor meg kell tapasztalnunk a kereszttel megtört munkáját, valamint engednünk kell az ezekkel az akadályokkal való foglalkozást és ezeknek az akadályoknak az eltávolítását – Mt 16,24-25.

III. Ahhoz, hogy együk Krisztust mint az élet fáját, meg kell adnunk Neki az első helyet mindenben, vagyis az első szeretettel kell szeretnünk Őt, szorongattatva az Ő szeretete által, hogy mindennek tekintsük és vegyük Őt az életünkben – Jel 2,4-5; Kol 1,18b; 2Kor 5,14-15; Márk 12,30; Zsolt 73,25-26; 80,17-19:

- A. Amikor az első szeretettel szeretjük az Urat, megadjuk Neki az első helyet mindenben, akkor az azt jelenti, hogy esszük Őt mint az élet fáját; Krisztus mint az élet fája evésének, vagyis Krisztus életellátmányunkként való élvezésének, kéne az elsődleges ügynek lennie a gyülekezeti életben – Jel 2,7; Jn 6,57. 63.
- B. A gyülekezeti élet tartalma a Krisztus-élvezettől függ; minél többet élvezünk Őt, annál gazdagabb lesz a tartalom; de ahhoz, hogy együk Krisztust mint az élet fáját, élvezünk Őt mint az életellátmányunkat, szükséges, hogy az első szeretettel szeressük Őt – Jel 2,4-5.
- C. Egyrészt, szigorúan véve, az élet fájából való evés Isten paradicsomában a Jelenések 2,7-ben Krisztus mint az életellátmányunk különleges élvezetére vonatkozik az Új Jeruzsálemben az eljövendő ezeréves királyságban.
- D. Másrészt, mi élvezünk a megfeszített és feltámadt Krisztust mint az élet fáját, az életellátmányt a szellemünkben, mint egy ízelítőt ma a gyülekezetben; minden helyi gyülekezet Isten paradicsoma, ahol Krisztus az élet fája, hogy élvezzük.
- E. Amikor megadjuk az Úrnak az első helyet mindenben, és fenntartjuk azt, hogy egész nap eszünk a megfeszített és feltámadt Krisztusból mint az élet fájából, akkor a gyülekezet – függetlenül attól, hogy milyen állapota van – paradicsommá válik a számunkra; így az érzésünk és magatartásunk a gyülekezet irányában a mi helyzetünkől függ.
- F. „Ha nem élvezünk Krisztust az élet fájaként itt és most, a gyülekezeti életben, akkor bizonyosan nem fogunk enni az élet fájáról a királyság korában sem. Tapasztalataim alapján állíthatom, hogy ma az anaheimi gyülekezet egy paradicsom számomra” – *A vitális csoportok*, 107. oldal [szerk. ford.].
- G. Az a benső oka a gyülekezet sivárságának és romlásának, hogy Isten népe nem magasztalja Krisztust; nem adják meg Neki mindenben a legelőkelőbb helyet, az első helyet; amikor Isten népe magasztalja Krisztust, megadva Neki a legelőkelőbb helyet az életvitelük minden szempontjában, akkor ott helyreállítás és feléledés van – Zsolt 80,17-19.
- H. Krisztusnak kell rendelkeznie az első hellyel nemcsak az életvitelünkben, hanem az összes üzenetünkben is; „nem magunkat prédikáljuk, hanem Krisztus Jézust mint Urat, magunkat pedig, mint a ti rabszolgáitokat Jézusért” – 2Kor 4,5 [angol ford. alapján]; vö. Héb 1,3; 8,1; 12,2; Zsolt 80,1. 17-19; 110,1-7:
1. A munkánk során folyamatosan vissza kéne vonnunk az embereket a középponthoz, és meg kéne láttatnunk velük, hogy „Krisztus Úr”; meg kell adnunk az Úr Jézusnak az Ő helyét a trónon – vö. Én 1,1-4; Ésa 6,1. 3; Jn 12,41.

2. Ahhoz, hogy ilyen üzenetet adjunk, nekünk magunknak meg kell történnünk Isten által, és engednünk kell Krisztusnak, hogy Övé legyen az első hely bennünk; az üzenetünk egyszerűen a személyünkkel azonos – 2Kor 4,10-13; Jn 12,24-26; vö. Lk 12,49-50.
 3. Az Úrtól jövő „jól vagyon” a világ minden dicséretét felülmúlja; a menny mosolygó arca a föld minden dühös arcát felülmúlja; a menny vigasztalása a föld minden könnyét felülmúlja – Mt 25,21. 23; Jer 1,7-9. 18-19; Dán 4,26.
- I. Ahhoz, hogy megadjuk Krisztusnak az első helyet mindenben, gyengéd szeretetünknek kell lennie Őiránta mint a Királyunk iránt; ekkor a nyelvünk egy írnok tolla lesz, készen megírni az Őiránta való szeretetünket és az Őneki szóló dicséretünket az Őbelőle való tapasztalatunkkal és élvezetünkkel mind aszerint, ami Ő – Zsolt 45,1-2; 2Kor 3,3. 6.
 - J. Amikor az első szeretettel szeretjük az Urat, mindenben megadjuk Neki az első helyet, akkor az azt jelenti, hogy a központiségünként – a tartó középpontunként – és az egyetemességünként – a mindenünként – vesszük Őt; Őt kell vennünk a személyes univerzumunk középpontjának, tartalmának és kerületének – Kol 1,17b. 18b.
 - K. Amikor az első szeretettel szeretjük az Urat, mindenben megadjuk Neki az első helyet, akkor az azt jelenti, hogy szemléljük az Ő szépségét, és Jehova tanácsát kérjük a keresztyén életünk és munkánk minden részletében – Zsolt 27,4; Józ 9,14; Fil 4,6-7.
 - L. Amikor az első szeretettel szeretjük az Urat, mindenben megadjuk Neki az első helyet, akkor az azt jelenti, hogy az elegyedett szellemünk ural, kormányoz, irányít, vezet és mozgat minket, egyedül a szellemünkben lévő nyugalommal törődve azáltal, hogy az Ő foglyai vagyunk, és azáltal, hogy azt imádkozzuk, „Uram, győzz le engem! Tegyel engem a Te foglyoddá! Soha ne hagyjál nyerni engem! Mindig győzz le engem!” – 2Kor 2,13-14.
 - M. Amikor az első szeretettel szeretjük az Urat, mindenben megadjuk Neki az első helyet, akkor az azt jelenti, hogy csodálatos kristályhoz hasonló tiszta égbolt van felettünk Isten zafírkó trónjával afelett; ez azt jelenti, hogy semmi sincs köztünk és az Úr között, és hogy telve vagyunk az Ő uralkodó jelenlétének mennyei légkörével, állapotával és helyzetével – a Királyunkként véve Őt, és megengedve Neki, hogy uralkodjon és uralmon legyen a bensőnkben – Ezék 1,22. 26.
 - N. Egyedül Krisztus a Király, aki uralmon van a földön a győztesekkel mint a királyi rangban lévő segítőivel együtt, oldhatja meg a mai világ problémáit (Ésa 42,1-4); Krisztus nevére minden nemzedékben emlékezni fognak, és a nevét dicsérni fogják a nemzetek az Ő győzedelmeskedő és Vele együtt uralmon lévő szentjei révén (Zsolt 45,16-17; Jel 2,26).
 - O. A győztesek, akiket Sion jelképez, jelentik azt a hídfőállást, amelyen keresztül az Úr vissza fog térni az egész föld birtokbavételére – Zsolt 48,2; Dán 2,34-35.
 - P. „Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjétek fel ti hosszan kitartó [Károli: örökkévaló] ajtók; hadd menjen be a dicsőség Királya. Ki ez a dicsőség Királya? Az erős és hatalmas Jehova, Jehova, aki hatalmas a harcban. [...] Ki ez a dicsőség Királya? A seregek Jehovája, Ő a dicsőség Királya” – Zsolt 24,7-8. 10 [angol ford. alapján]:
 1. A kapuk a nemzetek városaié; az ajtók a nép házaíé, és Krisztus minden népek Óhaja (Agg 2,7); az összes nemzet, általános értelemben, számít Krisztus eljövetelére, de Krisztus nem fog eljönni gyorsan az emberi felfogásunk szerint (2Pt 3,8-9); így fel kell emelnünk a fejeinket, és hosszú kitartással kell várnunk és számítanunk az Ő eljövetelére.
 2. A dicsőség Királya a seregek (vagyis: hadseregek) Jehovája, a kiteljesedett Háromegegy Isten, aki a győztes és győzedelmeskedő Krisztusban testesül meg (Lk 21,27; Mt 25,31); Jehova Jézus, és Jézus nem más, mint a testet öltött, megfeszített és feltámadt Háromegegy Isten, aki erős a harcolásban, és győztes (1,21; Jel 5,5).

3. Ő az a Személy, aki feltámadásban vissza fog jönni a győzteseivel az egész földnek az Ő királyságaként való birtokbavételéhez – Dán 2,34-35; 7,13-14; Jóel 3,11; Jel 11,15; 19,13-14.
- Q. Krisztus mint az Isten trónján lévő Személy sárdius (melynek vörös színe a megváltást jelképezi) és jáspis (melynek sötétzöld színe az életet jelképezi annak gazdagságában) megjelenésű; így amikor alárendeljük magunkat Krisztus főségének, és az Ő trónja alatt vagyunk, akkor a haszonélvezői vagyunk mindannak, ami Ő a törvényes megváltásában és az organikus megmentésében, hogy ugyanazt a megjelenést hordozzuk, amilyen a dicsőség Istené az Ő gazdag életében – 4,3; 21,10-11a; Róm 5,10.
- R. Azoknak, akik megmossák a ruháikat Krisztus megváltó vérében, joguk van élvezni az élet fáját mint az ő örökkévaló osztályrészüket a szent városban, Isten paradicsomában, az örökkévalóságban – Jel 22,14; 2,7.